

KERK-KRANT

GELOOFSGEMEENSCHAP AUGUSTINUS
EINDHOVEN

CORONA EDITIE 18

Extra editie 18 ivm coronacrisis

12 juli 2020

***Aan de vrienden van de Geloofsgemeenschap Augustinus
Eindhoven en alle andere geïnteresseerden***

Woorden zaaien

Wilt u op deze editie reageren of zelf een bijdrage leveren: schroom niet om een bericht te sturen naar onderstaand mailadres.

Redactieadres Kerk-Krant: frans.ans.savelkouls@hetnet.nl

Adres van onze website: augustinus-eindhoven.nl/

Vijftiende zondag door het jaar

Eerste lezing: Jesaja 55,10-11

Jesaja getuigt van de kracht van Gods Woord.

Dit zegt de Heer: 'Want zoals de regen en de sneeuw uit de hemel neerdalen en daarheen pas terugkeren, wanneer zij de aarde hebben gedrenkt, haar hebben bevrucht en met planten bedekt, wanneer zij zaad hebben gegeven aan de zaaier, en brood aan de eter; zo zal het ook gaan met mijn woord, dat voortkomt uit mijn mond; het keert niet vruchteloos naar Mij terug, maar pas wanneer het heeft gedaan wat Mij behaagt, en alles heeft volvoerd, waartoe Ik het heb gezonden. *(bron: rkbijbel.nl)*

Vraag: Wat is het belang van woorden voor u?

Evangelie: Matteüs 13,1-9

Jezus vertelt de parabel van de zaaier over de werkzaamheid van Gods woord.

Op zekere dag had Jezus zijn huis verlaten en zat aan de oever van het meer. Toen verzamelde zich bij Hem een menigte zó talrijk, dat Hij in een boot moest stappen om daar plaats te nemen, terwijl de hele menigte langs het strand bleef staan. Hij sprak tot hen over vele dingen in gelijkenissen.

'Eens', zo begon Hij, 'ging een zaaier uit om te zaaien. Bij het zaaien viel een gedeelte op de weg en de vogels kwamen het opeten. Een ander gedeelte viel op de rotsachtige plekken, waar het niet veel aarde had; het schoot snel op omdat het in ondiepe grond lag. Toen de zon was opgekomen, kreeg het te lijden van de hitte, zodat het verdorde bij gebrek aan wortel. Weer een ander gedeelte viel onder de distels en deze schoten op, zodat het verstikte. Een ander gedeelte tenslotte viel op goede grond en leverde vrucht op: deels honderd-, deels zestig-, deels dertigvoudig. Wie oren heeft, hij luistere.' *(bron: rkbijbel.nl)*

Vraag: Waar zijn uw woorden terecht gekomen?

***Wat je in anderen wilt ontsteken,
moet in jezelf branden.
Augustinus***

Woorden zaaien

Stof voor parabels ontleent Jezus vaak aan het alledaagse. Parabels zijn eigenlijk gelijkenissen waarmee Jezus een beeld geeft van het Rijk Gods. Vandaag vertelt Jezus het verhaal van de zaaier. Het zaad valt op een pad, op rotsgrond, tussen de distels en op goede grond. Alleen het zaad dat in goede aarde valt, draagt vrucht. Met zijn parabels wil Jezus ons aan het denken zetten. Hoeveel van de woorden die we spreken worden door anderen opgepikt, vallen in goede aarde? Hoeveel woorden van God raken me diep zodat ik er naar ga leven?

Parabels nodigen ons uit om ons te openen voor de woorden van Jezus.

Mogen we door de verhalen uit de Schrift overtuigd worden van de kracht van Gods Woord. Overal kunnen we in de vakantie het woord van God horen: in het ruisen van de bomen, in het gezang van vogels, in het waaien van de wind, in het spel van kinderen, in verhalen die worden verteld, in de stilte van je hart.

Zaad op de weg valt ten prooi aan de vogels, zaad tussen de rotsen verdort. Als hetzelfde zaad valt in goede aarde, dan groeit het voorspoedig op en zal, als het rijp is, veel vrucht mogen dragen.
Een wonder op zich, als je erover nadenkt.

Anita

Woorden om te leven

In het mooie en bekende evangelie van deze zondag horen we over de zaaier die het zaad zaaide dat helaas op verschillende plekken terecht kwam. Daar kon de zaaier niets aan doen. Het waren de omstandigheden die daaraan schuldig waren. De kern van de boodschap in deze parabel van Jezus is: je moet het koninkrijk van God niet ergens in de toekomst een plaats geven. Het moet hier en nu beginnen bij hen die het woord van God serieus nemen. Niet uitstellen tot later.

Bij het begin van dit evangelie horen we dat Jezus in een bootje zit en dat het volk naar Hem luistert. Deze zittende houding is typerend voor een leraar. De zaaier is natuurlijk een beeld dat de mensen goed kennen. Velen zullen dat ook zelf doen. Een deel van het zaad viel op de weg, op rotsige grond en tussen de distels. De gelijkenis gaat over de christelijke gemeente. Allen hebben het woord van het evangelie gehoord. Zij kennen het uit de prediking in hun kring.

Helaas hebben veel hoorders geen diepgang. De woorden blijven aan de oppervlakte hangen. Zo kan Gods woord geen vruchten voortbrengen. Dat was het concrete probleem in de gemeente van Matteüs. De vogels eten het zaad op. De vele oppervlakkige bespiegelingen geven geen diepgang. Het beklijft niet, het raakt de ziel niet. God krijgt geen kans om in ons hart te komen wonen als we alleen maar blijven redeneren en praten en Hem niet echt een vaste plaats geven. De rotsige bodem symboliseert mensen die wel enthousiast worden als zij over God horen, maar het zijn geen doorzetters. Het woord raakt hen slechts oppervlakkig en komt niet verder dan hun buitenkant. Het bereikt helaas hun hart niet. De distels zijn beelden van agressie, haat en boosheid waar mensen helaas in terecht kunnen komen. De pijn van het leven, de tegenslagen, de ongelukken kunnen mensen een harde huid geven, een ongevoelig hart. Daarop kan het zaad moeilijk wortel schieten, helaas. Met de distels doen we onszelf pijn.

Maar de meeste zadjes vallen in goede aarde en brengen rijke vrucht voort: honderd-, zestig- en dertigvoud. En zeer belangrijk is dat bij iedere hoorder, bij iedere gelovige, het zaad anders opgroeit. Het leven van een christen moet vrucht dragen in de vorm van veranderend gedrag: nieuwe mensen worden die veranderen, die groeien en enthousiaste leden van de gemeenschap zijn. Niet allen voor Matteüs maar voor alle christelijke groepen een prikkelende uitdaging.

Dolf van der Linden osa

Nationale Bedevaart Martelaren van Gorcum

Eén van de bekendste daden van verzet van de Republiek-in-oprichting tegen de Spaanse koning Filips II en zijn representant in de lage landen Alva, was de inname van Gorcum door de Watergeuzen op 1 april 1572. Deze actie in het begin van de Tachtigjarige Oorlog toonde aan dat de bewoners van de Rijndelta niet met zich lieten sollen door een koning uit een ver land, zo leerden de meesten van ons tijdens de lessen Vaderlandse Geschiedenis op de lagere school.

Een zwarte rand aan deze actie was de gewelddadige dood van zeventien pries-ters en twee lekenbroe-ders. De opstandelingen hingen de negentien na zware folteringen op in een turfschuur in Den Briel (tegenwoordig *Brielle* ge-naamd).

De negentien slachtoffers van deze terreurdaad, bekend onder de verzamelnaam *De Martelaren van Gorcum* werden in 1867 door paus Pius IX heilig verklaard. In het Nederland van die tijd werd deze canonisatie door de protestantse meerderheid gezien als een provocatie van katho-lieke zijde. Dat is nog een verhaal op zich.

Jaarlijks worden de *Martelaren van Gorcum* in een bedevaart herdacht maar door de coronacrisis vindt deze herdenking dit jaar op een andere wijze plaats. De eucharistieviering rond het thema *Getuigen van het Woord* wordt op 11 juli, de dag waarop deze krant verschijnt, vanaf 11 uur via het Youtube-kanaal van het Bisdom Rotterdam gestreamd.

Dit bericht kwam de redactie pas ter ore nadat de krant van vorige week reeds verstuurd was maar desondanks willen wij het u het niet onthouden.

Al achttien keer Corona-Kerk-Krant!

gesprek met Frans Savelkouls door Joost Koopmans

De eerste Corona-Kerk-Krant verscheen op zaterdag 14 maart van dit jaar. Het idee kwam van redacteur Frans Savelkouls (69). 'Als we elkaar 's zondags niet mogen ontmoeten vanwege besmettingsgevaar, laten we dan zorgen dat er in ieder geval een digitale krant is die ons verbindt met het wekelijks liturgisch thema en met elkaar.' Dat dit van zó lange duur zou zijn (we hebben er al vier maanden opzitten) had hij toen niet kunnen vermoeden.

Wordt het niet te zwaar?

Nee, dat valt wel mee! De eindredactie is aan mij, maar voor het zover is, geeft René Hornikx mij één week van tevoren het thema en de teksten door van de komende zondagsliturgie, vergezeld van wat bezinningsvragen voor de lezer. Degene die op die dag volgens het rooster zou voorgaan schrijft de overweging. Anita van der Kam maakt een tekening bij het thema en dan zijn er ook nog lezers die iets schrijven. Gert Dirksen zet als corrector de puntjes op de i en ik zet tenslotte de boel in elkaar. Daar ben ik zo'n ¾ dag mee bezig en zo verschijnt er elke zaterdagmorgen een unieke *Kerk-Krant* op het computerscherm! Afgelopen maandag kwam de redactie even bij elkaar om het succes van ons teamwork live met elkaar te delen!

Op 6 juli kwam de redactie van de Kerk-Krant voor het eerst sinds het begin van de coronacrisis weer eens bij elkaar om bij te praten. Een groepsportret kon er niet gemaakt worden omdat dan de Regel van Rutte overtreden zou worden. Van links naar rechts ziet u Dolf, Anita, Frans, René en Gert. Linda kon er vanwege beroepsmatige activiteiten niet bij zijn.

Hoeveel mensen lezen de krant?

Dat zijn er honderdvijfentachtig, vijfenveertig méér dan voor de coronacrisis. Dan wordt deze krant ook nog eens uitgeprint voor geïnteresseerden zonder computer. Laten we er van uitgaan dat we zo'n tweehonderd lezers hebben. We ontvangen op de wekelijkse krant méér reacties dan vóór deze tijd en er zijn ook meer lezersbijdragen, hoewel ze de laatste weken wat verminderen. Dat we op deze manier de binding met elkaar vasthouden is het werk waard en geeft veel voldoening.

Hoe lang ga je er nog mee door?

Ik vermoed dat we in augustus of anders toch wel in september weer vieringen mogen houden in de kapel, zij het met minder mensen vanwege die 1½ meter. Maar dat zal het bestuur oplossen. Vanaf die tijd verschijnt de krant weer zoals voorheen: één maal in de twee maanden, op papier en per mail.

Hoe breng je de tijd verder door?

Ik ben natuurlijk heel veel thuis. Zoals monniken vroeger volgens hun kloosterregel in clausuur leefden, zo leven wij nu volgens de Regel van Rutte in sociale isolatie. Ik houd een kroniek bij van deze bijzondere tijd. Ik ben ook al een hele tijd bezig met een onderzoek naar onze familiegeschiedenis en daar ga ik gestaag mee door. Verder lees ik graag, maar ik ben ook blij dat onze kinderen weer op bezoek mogen komen. En.. ik heb het geluk in het mooie vennendorp Oisterwijk te wonen. Waar anderen ervan dromen om hier eens een week op vakantie te zijn, maak ik met Ans, mijn vrouw, dagelijks een wandeling door onze prachtige natuurgebieden!

Over drie boeren

Op een dag kregen drie boeren een handvol zaden van een vreemdeling. 'Als jullie goed voor die zaden zorgen, zullen jullie een geweldige oogst hebben', zei hij. De drie boeren beloofden goed voor de zaden te zorgen.

Toen de eerste boer thuiskwam, schudde hij het zaad uit zijn broekzak op de grond. Het zaad werd vertrappeld door al wie bij hem thuis op bezoek kwam en werd opgegeten door de vogels.

De tweede boer geloofde de vreemdeling niet. In zijn ogen waren het zaden van niets. Hij stopte ze in de grond en gaf ze water. Maar na een paar dagen vergat hij ze. Ze stikten tussen het onkruid dat overal uitschoot.

Toen de derde boer thuiskwam, zocht hij een mooi plekje voor de zaden. Zo konden ze in alle rust groeien. Door deze goede zorgen kwamen ze mooi op. En de boer oogstte als geen ander. (Chantal Leterme)

Vraag: Wat is de oogst van wat u gezaaid heeft?

Augustinus spreekt over de dood van zijn moeder Monica

U weet, Heer, dat toen wij op die dag zo met elkaar spraken en deze wereld met al wat hij aan moois te bieden heeft, in dit gesprek voor ons zijn glans verloor, dat mijn moeder toen zei: 'Jongen, wat mij betreft, dit leven heeft mij niets meer te bieden. Wat doe ik hier nog en waarom ben ik hier nog? Ik weet het niet. Ik heb hier niets meer te verwachten. Voor één ding wilde ik nog blijven leven, namelijk om jou als katholiek christen te mogen zien voor ik zou sterven. En die wens heeft God meer dan volledig in vervulling laten gaan. Want ik mag ook nog meemaken dat je alle aardse geluk hebt opgegeven en nu zijn dienaar bent. Wat doe ik hier dan nog?'

Kort daarna, misschien een dag of vijf of iets meer, ging zij met koorts naar bed. En tijdens haar ziekte verloor ze op een dag even het bewustzijn en was ze even weg. We kwamen toelopen, maar ze kwam al gauw weer bij en zag ons bij haar staan, mijn broer en mij. En alsof ze iets zocht, zei ze tegen ons: 'Waar was ik toch?' Ze keek ons aan en zag dat we veel verdriet hadden. Toen zei ze: 'Begraaf jullie moeder hier maar'.

'Begraaf mijn lichaam maar gewoon ergens. Maak je daarover geen zorgen. Ik vraag je alleen maar, dat je aan mij denkt bij het altaar van de Heer, waar je ook bent.' Ze sprak het uit zo goed als het ging, en toen zweeg ze. Haar ziekte verergerde en ze raakte uitgeput.

Op de negende dag van haar ziekte werd deze gelovige en vrome ziel uit haar lichaam bevrijd. Ik sloot haar ogen en er vloeide een mateloos verdriet samen rond mijn hart.

Wat deed me van binnen dan toch zoveel pijn? Wij gingen heel hartelijk met elkaar om en daar was ik helemaal op ingesteld. Dat dit nu plotseling werd verbroken, sloeg een nieuwe wonde. Ik stelde haar woorden erg op prijs, nog tijdens deze laatste ziekte toen ze heel lief reageerde op mijn attenties en me een goede zoon noemde. En met ontroering herinnerde ze eraan dat ze uit mijn mond nooit een hard of krenkend woord had gehoord.

Maar dan nog, mijn God, die ons hebt geschapen, wat stelde mijn waardering tegenover haar voor, naast wat zij voor mij had gedaan? Ze was voor mij een grote steun en dat die nu wegviel, veroorzaakte een diepe wonde in mijn ziel. Mijn leven leek wel verscheurd, zo intens waren haar en mijn leven met elkaar verweven geweest.

(Belijdenissen, boek 9; Vertaling Wim Sleddens)